

Arrest

nr. 228 067 van 28 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).”

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 februari 2018 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door verzoeker voorgehouden asielproblemen en omdat er geen geloof gehecht kon worden aan het door verzoeker aangemeten profiel, zijn verklaringen omtrent zijn werkelijk familiaal netwerk en zijn verklaringen omtrent de financiële situatie van zijn familie, waardoor verzoeker het CGVS niet toeliet de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en aldus de noodzakelijke medewerking bij de beoordeling van zijn mogelijkheden tot hervestiging weigerde te verlenen. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 208 647 van 3 september 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn voorgehouden problemen met de taliban.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief waarin staat dat zijn broer naar Kaboel gestuurd is, vier foto's van zijn broer M.Q., een SD-kaart met een video over het werk en de functie van zijn broer en mondelinge verklaringen over zijn werk en over verzoeker zelf, en een bewijs van verzending.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake zijn vluchtrelaas, zijn aangemeten profiel, zijn werkelijk familiaal netwerk en de financiële situatie van zijn familie, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid dienaangaande kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker hekelt dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal, wijst de Raad er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van verzoekers volgend verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

In zoverre het middel betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal van 23 februari 2018, wijst de Raad er op dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek, de beslissing met betrekking tot een eerder verzoek nogmaals te beoordelen in beroep. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

4.2. Daar waar verzoeker, verwijzend naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017, nog aanvoert dat hij na al die jaren in Europa verwesterd is en hierdoor een risico loopt op vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoonde dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat hij omwille van bepaalde opvattingen bij een terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

4.3. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is uit het dorp Kabelā, in het district Mehtarlam van de provincie Laghman en verwijst daarnaast naar de veiligheidssituatie in Afghanistan zoals deze blijkt uit een rapport van Amnesty International van oktober 2017 en de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018. De Raad wijst in dit verband evenwel op de in het kader van verzoeker vorig verzoek gedane vaststellingen van zowel de commissaris-generaal als de Raad, waarbij besloten werd dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door hem aangemeten profiel, zijn beroepsactiviteiten, zijn familiale situatie en de financiële situatie van hem en zijn familie, waardoor verzoeker niet toelaat om op basis van zijn verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijk arbeidsverleden, zijn werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop hij in Afghanistan kan steunen.

Daar verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek er niet in slaagt zijn geloofwaardigheid ter zake te herstellen, verhindert verzoeker nog steeds de asielinstanties te beoordelen of hij bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud kan voorzien. Bijgevolg laat verzoeker nog steeds niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert hij aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van zijn mogelijkheden tot hervestiging. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar door hem gevoegde landeninformatie, betoogt dat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer in het bijzonder Kabul, erg onveilig is, gaat hij voorbij aan bovenstaande pertinente vaststelling. Zijn betoog is derhalve niet dienstig.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 juli 2019, voert verzoekende partij aan dat zij veel stukken heeft ingediend en dat het maar normaal is dat bepaalde stukken gesolliciteerd zijn anders had zij deze niet kunnen indienen. Verzoekende partij wijst erop dat het niet aanvaardbaar is dat in een eerste verzoek wordt gesteld dat zij haar vrees niet aantoonst omdat er geen bewijzen zijn; wanneer zij dan in een volgend verzoek stukken neerlegt worden deze zonder meer afgewezen zonder onderzoek met als enig argument dat haar verklaringen niet geloofwaardig werden bevonden. Verzoekende partij benadrukt dat haar afkomst niet in twijfel wordt getrokken en dat zij minstens recht heeft op de subsidiaire bescherming.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 10 juli 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot het volharden in de bewijswaarde van de door haar bijgebrachte documenten en het bekritisieren van de gedane bevindingen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad benadrukt dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij de commissaris-generaal een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan haar vluchtrelaas, haar profiel en haar familiaal en financieel netwerk in Afghanistan. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat verzoekende partij incoherente verklaringen aflegde over het werk van haar broer, zij niet op de hoogte was van de functie of rang van uw broer bij de NDS, zij vage verklaringen heeft afgelegd over wat haar broer overkomen is na haar vertrek, zij ondanks haar contact met haar familie niet naar de situatie omtrent haar problemen in Afghanistan heeft gevraagd, en de neergelegde documenten de appreciatie van de commissaris-generaal niet vermogen te wijzigen. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 208 647 van 3 september 2018.

Verzoekende partij houdt derhalve ten onrechte voor dat haar verzoek om internationale bescherming geweigerd werd louter en alleen omdat zij geen bewijzen had neergelegd.

In dit verband wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekende partij nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat haar bijkomende verklaringen en nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtmotieven niet vermogen om te buigen noch de nieuw aangevoerde problemen vermogen aan te tonen.

Waar verzoekende partij benadrukt dat haar afkomst niet in twijfel wordt getrokken, herneemt de Raad volgend in voormelde beschikking opgenomen grond:

“Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is uit het dorp Kabela, in het district Mehtarlam van de provincie Laghman en verwijst daarnaast naar de veiligheidssituatie in Afghanistan zoals deze blijkt uit een rapport van Amnesty International van oktober 2017 en de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018. De Raad wijst in dit verband evenwel op de in het kader van verzoeker vorig verzoek gedane vaststellingen van zowel de commissaris-generaal als de Raad, waarbij besloten werd dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door hem aangemeten profiel, zijn beroepsactiviteiten, zijn familiale situatie en de financiële situatie van hem en zijn familie, waardoor verzoeker niet toelaat om op basis van zijn verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijk arbeidsverleden, zijn werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop hij in Afghanistan kan steunen. Daar verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek er niet in slaagt zijn geloofwaardigheid ter zake te herstellen, verhindert verzoeker nog steeds de asielinstanties te beoordelen of hij bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud kan voorzien. Bijgevolg laat verzoeker nog steeds niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert hij aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van zijn mogelijkheden tot hervestiging. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS